

14.4.-14.7.2023

Načúvanie vodopádom slnka

Listening to the waterfalls of the sun

**Eglè Budvytytè, Kasha Potrohosh,
Viktória Revická, Jura Shust,
Ádám Ulbert, Alicja Wysocka**

**Kurátorka / Curated by
Flóra Gadó**

**Výstava v / Exhibition at tranzit.sk
Beskydská 12, 81105 Bratislava
sk.tranzit.org**

tranzit.sk

Výstava *Načúvanie vodopádom slnka** je inšpirovaná aktuálnym záujmom o spirituálne vnímanie sveta a obrodou starodávneho poznania v rámci súčasného umenia. V časoch kríz je pochopiteľné, že sa umelci a umelkyne obracajú k neraz skrytým príbehom a nevedeckým prístupom, ktoré ľuďom v minulosti pomáhali prekonávať ťažkosti a ktoré dnes stoja za prehodnotenie. Kladú si otázky: Čo sa môžeme naučiť z minulých systémov viery a spôsobov myslenia? Ako sa môžeme vrátiť k folklórnym tradíciám bez toho, aby sme opakovali rétoriku krajne pravicových nacionalistov? Ako môžeme tvoriť odolnejšie komunity a v rámci nich nové rituály, ktoré by tvarovali prítomnosť a budúcnosť, v ktorej sa dá žiť?

Výstava skúma ekologické krízy našej súčasnosti zo špecifického uhla: navracia nás do čias, keď mali ľudia s prírodou odlišný vzťah, keď si neboli takí vzdialení, keď stromy, rastliny, skaly, rieky a moria okolo nás mali osobitný význam. Holistický prístup, ktorý nie je založený na opozícii medzi prírodou a kultúrou a ktorý zdôrazňuje liečivé a zotavujúce kapacity prírody, je prítomný v premoderných systémoch viery, skúmaných umelcami a umelkyňami. Téma tiež rezonuje s dlhodobým záujmom iniciatívy *tranzit.sk* o ekologické praxe v kombinácii s rôznymi na výskume založenými a interdisciplinárnymi metódami.

Vo vystavených dielach sú prítomné odkazy na magické rituály, folklórne tradície, povery a legendy, etnomedicínu a vytváranie navzájom sa o seba starajúcich komunít. Napriek znovuobjavovaniu minulosti v nej umelci a umelkyne neostávajú uväznení: veria, že keď sa učíme od našich predkov a navraciame sa k dávny systémom viery, môžeme objaviť rôzne v súčasnosti nápomocné mechanizmy a stratégie prežitia. V niektorých dielach sa tak linearita času láme a minulosť, súčasnosť a budúcnosť sa prelínajú. Umelci a umelkyne sa od svojho historického východiska neraz vychýlia meniac príbehy a vytvárajúc z nich svoje vlastné, pozmenené verzie: rozprávania príhod a špekulatívna fikcia môžu byť ako nástroje užitočnou stratégiou pri predstavovaní si možných budúcností.

Kým prehodnocovanie tradícií a miestnych znalostí sa týkalo najmä pôvodných obyvateľov Latinskej Ameriky, Afriky a Ázie počas dekoloniálneho hnutia, v poslednom čase sa pozornosť venuje vidieckemu a premodernému kontextu bývalého socialistického bloku, ktorý bol marginalizovaný ťažkou industrializáciou. Jeho hodnota a dedičstvo boli nedávno znovuobjavené miestnymi umelcami a umelkyňami. Zámerom výstavy je vytvoriť spoločný priestor na spoznávanie typov vedomostí „z okraja“ a v sprievodných programoch podnietiť účastníkov k opätovnému objavovaniu zabudnutých, no relevantných prístupov k nášmu prostrediu a k sebe samým.

*Názov výstavy je pozmenenou citáciou z básne *Dogfish* americkej autorky Mary Oliver.

The exhibition *Listening to the waterfalls of the sun** is inspired by recent interest in spiritual worldviews and the revival of ancient knowledge in contemporary art. In times of crisis such as the current one, it becomes more understandable that artists turn towards those oft-hidden stories and non-scientific approaches which helped people get through difficulties in the past and which are now worth reconsidering. They ask: what can we learn from past belief systems and ways of thinking? How can we revisit folk traditions without repeating far-right nationalist rhetoric? How can we create more resilient communities and within these communities new rituals in order to shape a livable present and future?

The exhibition examines the ecological crisis of our present from this specific angle; it takes us back to times when people had a different relationship with nature, where there was no such distinction between humans and their environment and when trees, plants, rocks, rivers and seas around us had a special relevance. This holistic approach, which is not based on the opposition between nature and culture and emphasizes nature's healing and recuperative capacities, is present in these pre-modern belief systems which are examined by the artists. The theme is also in accordance with *tranzit.sk*'s long-term interest in ecological practices, combined with various research-based and interdisciplinary methods.

References to magical rituals, folk traditions, superstitions and legends, ethnomedicine and forming communities which care for each other resonate in the exhibited works. However, while revisiting the past, artists don't get stuck there; they believe that if we learn from our ancestors and revisit these ancient belief systems we might be able to find various coping mechanisms and survival strategies which could be useful today. This means that in several works the linearity of time breaks and the past, present, future entangle with each other. Artists also often depart from their historical starting point; they change the stories and create their own altered versions. As a result, storytelling and speculative fiction could emerge as a useful strategy in order to imagine possible futures.

While the re-evaluation of traditions and local knowledge has mostly concerned the indigenous peoples of Latin America, Africa and Asia during the decolonial movement, more recent attention has been paid to the rural and pre-modern context of the former socialist bloc, which was marginalized by heavy industrialization. Its value and heritage have recently been rediscovered by artists from the region. The intention of the exhibition is to create a shared space for getting to know hitherto marginalized types of knowledge and in the accompanying programs to encourage participants to re-discover forgotten but relevant approaches to our environment and ourselves.

*The title of the exhibition is an adaptation of a line from the poem *Dogfish* by Mary Oliver.

Eglè Budvytytė: Tekutá moc sa nehanbí, 2017, snímka z videa, majetok autorky.
Liquid Power has no Shame, 2017, video still, courtesy of the Artist.

Eglè Budvytytė: Tekutá moc sa nehanbí, 2017

Video, 9:55 min

(pôvodne vytvorené ako site-specific performance v rámci LIAF, Lofoten International Art Festival)

Eglè Budvytytė (1981, Kaunas, Litva, žije a pracuje medzi Vilniusom a Amsterdamom) skúma vo svojej tvorbe cez performatívny prístup náš vzťah k ekológii. Choreografické spôsoby rozprávania príbehu sú dôležitým aspektom jej praxe, v ktorej protagonistí vytvárajú horizontálny vzťah so svojim okolím.

Vo videu *Tekutá moc sa nehanbí* môžeme vidieť imaginárny rituál performovaný skupinou ľudí. Vzdialená, no presvedčivo krásna lokácia ostrova funguje nielen ako pozadie tejto scény, ale aj ako štvrtý performujúci: pozorujeme, že rituál možno súvisí s našimi časmi ekologickej krízy. Choreografia má napätý rytmus; ako sa performer pomaly plazia, lezú a pohybujú vpred, stávajú sa postupne nejakým druhom hybridnej postavy. Popri poetickom naratíve má film aj citlivú vizualitu, zdôrazňujúcu interakcie a posuny tvarov medzi ľudskými a neľudskými entitami. Môžeme počuť zvláštnu báseň o prinavrátení určitých foriem života a možno sa v tomto bode udeje niečo magické, aby sa predišlo katastrofickej budúcnosti. V druhej časti filmu je rituál dokonaný: stelesňujú sa ohrozené a vyhynuté morské živočíchy, moc vody je velebená. Na film možno nahliadať ako na ekofeministický manifest, prebiehajúcu konverzáciu medzi rôznymi entitami.

Spoluvtvorené a performované s: Elisa Yvelin, Lucia Fernandez Santoro, Benjamin Khan

Kamera: Edvard Falch Alsos

Réžia: Bart Groenendaal

Produkcia: Lofoten International Art Festival

Liquid Power has no Shame, 2017

Video, 9:55 min

(made within the framework of LIAF, Lofoten International Art Festival originally as a site specific performance)

Eglè Budvytytė (b.1981, Kaunas, Lithuania, lives and works between Vilnius and Amsterdam) often explores our relationship with ecology through a performative approach. Choreographic ways of storytelling represent an important element in her practice in which protagonists create a horizontal relationship with their surroundings.

Her video *Liquid Power has no Shame*, presents an imaginary ritual performed by a group of people. The remote yet compellingly beautiful location of an island functions not only as a backdrop for this scene, but appears as the 4th performer; we realize that the ritual is possibly connected to our times of ecological crisis. The choreogra-

phy has a tense rhythm as the performers slowly crawl, climb and move ahead while gradually “becoming” some kind of hybrid creature. In addition to the poetic narrative, the film has sensible visuality, emphasizing the interactions and shapeshiftings between human and non-human entities. We can hear a strange poem about bringing back certain life forms, and maybe at this point, some kind of magic happens in order to avoid a disastrous future. In the second part of the film the ritual is completed, as extinct and endangered sea species are embodied, and the power of water is praised. The film could be perceived as an eco-feminist manifesto, an ongoing conversation between different entities.

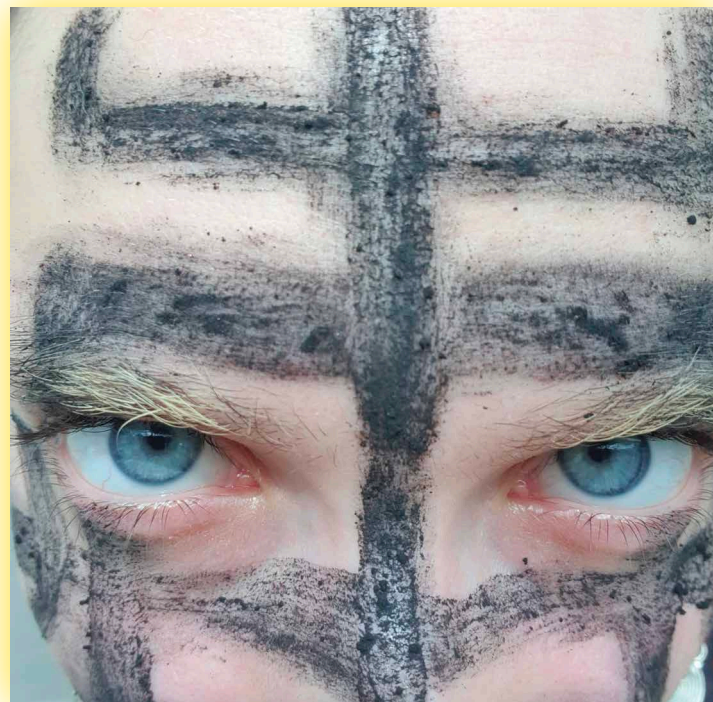
Co-created with and performed by:

Elisa Yvelin, Lucia Fernandez Santoro, Benjamin Khan

Camera: Edvard Falch Alsos

Director: Bart Groenendaal

Produced by: Lofoten International Art Festival

Kasha Potrohosh: Fotografia zo série Stávanie sa čarodejnicou, 2022, majetok autorky.
Photo from the series *Becoming a Witch*, 2022, courtesy of the Artist.

Kasha Potrohosh: Stávanie sa čarodejnicou, 2022 – súčasnosť

Fotografie

Kasha Potrohosh (1995, Užhorod, Ukrajina, žije a pracuje v Bratislave) sa často obracia k zabudnutým mýtom a figúram z jej rodnej Zakarpatskej oblasti. Zaujíma sa o prehodnocovanie týchto tradícií a ich riešenie zo súčasného pohľadu: čo môžu znamenať pre našu dobu a čo sa z nich môžeme naučiť?

Vo svojej aktuálne prebiehajúcej sérii *Stávanie sa čarodejnicou* umelkyňa prehodnocuje a reinterpretuje postavu čarodejnice, ktorá nielen definuje silný feministický symbol dneška, ale má hlboké korene aj vo folklóre stredo- a východoeurópskeho regiónu. Umelkyňa zaujíma, ako sa môže stať súčasťou čarodejnice nie privlastňovaním si určitých symbolov a estetik, ale revíziou praxí spojených s liečením (napr. prírodná medicína), starostlivosťou (práca s komunitami, zameranie sa na spomalenie, varenie jedla a iné), ako aj stratégiami vzdoru. Potrohosh utvára cez svoju osobnosť odolnú postavu vyhranenú voči systémom útlaku, ktoré sú často spojené s patriarchátom, heteronormativitou a beloštvom. V jej intímnych autoportrétoch (neraz používa kvety ako masky) a iných druhoch fotografií sa miešajú minulosť s prítomnosťou, ako aj ženy z rôznych čias.

Becoming a Witch, 2022-ongoing

Photographs

Kasha Potrohosh (b. 1995, Uzhhorod, Ukraine, lives and works in Bratislava) often turns to the forgotten myths and figures from her native Transcarpathia. She is interested in revisiting these traditions and addressing them from a present point of view: what could it mean for our time and what can we learn from these traditions?

In her ongoing series titled *Becoming a Witch*, she revisits and reinterprets the figure of the witch which is not only becoming a strong feminist symbol today but has deep roots in Central-Eastern European folklore. The artist is interested in how she can become a contemporary witch, not by appropriating certain symbols and aesthetics, but by revisiting practices around healing (eg. natural medicine), caring (working with communities, focusing on slowing down, cooking food etc.) as well as strategies around resistance. Potrohosh's persona creates a resilient figure who stands up to oppressive systems which are often linked to patriarchy, heteronormativity and whiteness. In her intimate self-portraits (often using flowers as masks) and other kinds of photographs, past and present as well as women from different times blend together.

Viktória Revická: *Kvasný pohyb*, 2022, autorka fotografie: Kvet Nguyen, performer: Lucia Kupcová, Veronika Verešová, Tatiana Takáčová, Viktória Revická. *Fermentation Motion*, 2022, photographer: Kvet Nguyen Performers: Lucia Kupcová, Veronika Verešová, Tatiana Takáčová, Viktória Revická.

Viktória Revická: Kvasný pohyb, 2023

Živá performance, objekty

Dlhodobý záujem Viktórie Revickej (1997, žije a pracuje v Bratislave) spočíva v prepojení ekológie, udržateľnosti a politik jedla. Spôsob zapojenia sa do nášho prostredia ohľadupnejšou cestou súvisí aj s porozumením tomu, čo konzumujeme a odkiaľ jedlo, ktoré jeme, pochádza. Viktória Revická sa zaujíma o rôzne príbehy a tradície okolo týchto metabolických procesov, napríklad ako rozumeli fermentácii kmeňové kultúry a ako sa do nej zapájali.

Práve fermentácia a jej hlavná zložka kvas sú hlavným protagonistom súčasného autorkinho výskumu. Na výstave v tranzit.sk sa stretáva viacero prvkov z Revickej predošlých projektov, v rôznych formách a médiách. Jej videoperformance s názvom *Kvasný pohyb* (2022) rozpráva o procese fermentácie cez pohyby tela. Je to abstraktné, asociatívne ustanovenie stále sa meniaceho procesu, pričom biologické a molekulárne materiály sú personifikované štyrmi performermi. Ako pretrvávajúca performance bez špecifického začiatku alebo konca bola živá verzia videa predvedená umelkyňou a účinkujúcimi na otvorení výstavy. Objekty súvisiace s Revickej výskumom o fermentačnom procese sa vo výstavných priestoroch objavia v najbližších mesiacoch.

Fermentation Motion, 2023

Live performance, objects

Viktória Revická's (b. 1997, lives and works in Bratislava) long term interest lies in the interconnection between ecology, sustainability and the politics of food. One way of more respectfully engaging with our environment involves understanding the food we consume and where it comes from. Revická is interested in the various stories and traditions around these metabolic processes, for example how tribal cultures understood and engaged with the process of fermentation. In the artist's current research, fermentation and its main component, yeast, becomes the protagonist. In the exhibition at tranzit.sk, elements of Revická's previous projects are revisited in various forms and mediums. Her video performance *Fermentation Motion* (2022) presents the process of fermentation through bodily movements. It is an abstract, associative enactment of an ever-changing process, while the biological and molecular materials are personified by four performers. As a durational performance with no specific beginning or end, a live version of this video was enacted during the opening with the artist and two other contributors. Objects related to Revická's research about the fermentation process as well as photos from the performance will appear in the exhibition space in the upcoming months.

Jura Shust: *Neophyte II*, 2021, snímka z videa, majetok autora. *Neophyte II*, 2021, video still, courtesy of the Artist.

Jura Shust: Neophyte II, 2021

Dvojkanálové video, Ultra HD, 28:51 min, (loop)

Vo svojich pohyblivých obrazoch, sochách a inštaláciách sa Jura Shust (1983, Bielorusko, žije a pracuje v Berlíne) vracia do predkresťanského obdobia, kde koexistovali rôzne náboženstvá a systémy viery a v ktorom mal náš vzťah s prírodou omnoho zásadnejší význam. Nezaujíma ho únik, ale vymýšľanie odolnej stratégie pre našu technológiou riadenú budúcnosť.

Vo videu *Neophyte II* sa les objavuje ako miesto úkrytu, kde sa môže človek skrýť, stať sa niekým iným, formovať odpor a prekonávať rigidné príkazy. Les môže byť vnímaný ako miesto neposlušného, neorganizovaného, *iného*, ako protiklad kultivovaného územia. Vo filme je

zároveň zvláštnym miestom, kde sa skupina mladých ľudí, o ktorých nevieme, či od niečoho unikajú, alebo sa len chystajú vytvoriť novú komúnu, môže zapojiť do rôznych aktivít a vytvárať si čoraz užšie spojenia s okolím. To, čo predvádzajú, pôsobí ako rôznorodé neznáme rituály: môžu byť inšpirované minulosťou, pohanskými mýtmi a folklórom; môžu však tiež predznamenávať budúcnosť, v ktorej sa objavia rôzne formy príbuzenstva medzi ľuďmi a hubami, žihľavou, drevom, kôrou a inými rastlinami a bytosťami, a s tým spojené učenie sa nových zručností. V dvojkanalovej projekcii je tenzia: kým jedna scéna, zobrazujúca už zmienené eskapistické tendencie účastníkov, je točená počas dňa, druhá zachytáva dej v noci. Linka príbehu predikuje cez vibrujúce záblesky a roztrasený obraz kamery zásadné nebezpečenstvo a chaos, ktorým môžu protagonisti čeliť.

Neophyte II., 2021

Dual-screen video, Ultra HD, 28: 51 min (loop)

In his moving image, sculptures and installations, Jura Shust (b. 1983, Belarus, lives and works in Berlin) revisits pre-Christian periods, where different religions and belief systems coexisted and where our relationship with nature was much more important. He is not simply interested in escapism but in figuring out a resilient strategy for our technology-driven future.

In the video *Neophyte II.*, the forest appears as a place of shelter where one can hide, become other than themselves, form resistance and overcome rigid orders. Forests could be seen as a place of the unruly, the disorganized, the other, as opposed to the cultivated, proper land. The forest is also a special place in the film where a group of young people – who we don't know if they are refugees, running away from something or just about to create a new commune for themselves – can engage in different activities, creating closer and closer bonds with their surroundings. What they do could be seen as various unknown rituals: they can either be inspired by the past, from pagan myths and folklore. But they can also foreshadow a possible future, in order to learn new skills and where various forms of kinship could emerge between humans and fungi, nettles, wood, bark and other plants and beings. However, tension emerges between the two channels; while one shows the previously-mentioned, possibly escapist venture of the people in daylight, the other was shot at night. With its vibrating flashes and shaky camera this storyline predicts the underlying danger and chaos our protagonists might face.

Ádám Ulbert: Nemenovaní č. 35., 2023, majetok autora.
Unnamed no. 35., 2023, courtesy of the Artist.

Ádám Ulbert: Nemenovaní signalizovali: „Toto súhvezdie je utkané z masky blesku.“, 2023

Inštalácia

Východisko umeleckého výskumu Ádáma Ulberta (1984, žije a pracuje v Budapešti) je vo (vedeckej a kultúrnej) tradícii vitalizmu. Zaujíma ho, ako tieto tendencie z prelomu 19. a 20. storočia tvarujú naše súčasné ekologické myslenie. Na jeho prístup možno nahliadať ako na „návrat do budúcnosti“, v ktorej sú znovuoživené jej minulé vízie. Vo svojej novej, prebiehajúcej sérii špekuluje o čase v blízkej budúcnosti, keď sa prvýkrát objavili záhadní nemenovaní. Ako píše Ulbert: „K prvému zostupu alebo zjaveniu došlo krátko po tom, čo planétu začali zasahovať slnečné búrky. (...) Nikto však nepredpokladal, že by búrky mohli zlomiť nejaký druh kozmického plazmatického poľa, cez ktoré prenikli nemenovaní a začali vyžarovať svoje signály.“ V jeho najnovších prácach sa tieto signály zjavujú cez mix minulých a budúcich symbolov. Obrazy predstavujú postavy zo science-fiction; večná sci-fi animácia beží v paralelnom rozmere s ľudským svetom. Nemenovaní sú emanácie alebo snímky z danej dimenzie. Pri tejto príležitosti citujú hadí rituál Abyho Warburga a snažia sa vypointovať jeho biomorfnú rezonanciu s Disneyho animovaným filmom *Dumbo* z roku 1941, najmä známu scénu so sloním tancom, kde rôzne podoby zvieratá splývajú. Ulbertove diela sú súčasťou širšej osobnej mytológie, prostredia špekulatívnej fikcie, kde nič nie je také, ako sa zdá.

Špeciálna vďaka: Longtermhandstand

The unnamed signalled: "This constellation is woven from the shed mask of lightning.", 2023

Installation

Ádám Ulbert's (b. 1984, lives and works in Budapest) artistic research has its starting point in the (scientific and cultural) tradition of vitalism; he is interested in how these tendencies at the turn of the 20th century shape our present ecological thinking. His approach can be seen as a "back to the future" attitude in which past visions of our future are being revisited.

In his new, ongoing series he envisions and speculates about a time in the near future when the mysterious unnamed first appeared. As Ulbert writes: "Their first descent or apparition happened not much after the solar storms started to reach the planet. (...) But most definitely no one was predicting that those storms might broke some sort of a cosmic plasmatic field in which the unnamed could speed through and start to emanate their signals." In his most recent works these signals of the unnamed appear through a mixture of past and future symbols. Here, the paintings represent characters from a science fiction film; this perpetual sci-fi animation runs in a parallel dimension with the human world. The unnamed are emanations or snapshots from that dimension. For this occasion, the unnamed are citing Aby Warburg's serpent ritual and try to point out its biomorphic resonance with Disney's 1941 animation movie *Dumbo*, in particular, its famous elephant dance scene. Ulbert's works are part of a wider personal mythology, a realm of speculative fiction where nothing is what it seems.

Special thanks: Longtermhandstand

Alicja Wysocka: *Náreky*, autor fotografie: Dominik Litwin, Jo-Anne gallery, Frankfurt nad Mohanom, 2021.
Lamentations, photographer: Dominik Litwin, Jo-Anne gallery, Frankfurt am Main, 2021.

Alicja Wysocka: Náreky, 2021

Inštalácia, video, 11:32 min

Umelkyňa Alicja Wysocka (1985, Rybnik, Poľsko, v súčasnosti žije a tvorí v Maastrichte, Holandsko) pracuje s rituálmi z minulosti a s ich preklopením do nášho prostredia. Sleduje, ako rituály vytvárajú pocit spolupatričnosti a formujú určité komunity. Jej tvorba je inšpirovaná slovanským folklórom a pohanskými tradíciami, a často obsahuje performatívne prvky. Vo svojom poslednom výskume autorka skúma rituály, v ktorých dôležitú úlohu zohráva voda. Inštalácia *Náreky* evokuje abstraktným spôsobom postavu Moreny (alebo Marzanny), slovanskej pohanskej bohyně znovuzrodenia a posmrtného života, ktorej slamená figurína bývala v prvý jarný deň zapálená a hodená do vody. Zosobňovala postavu „zimy“, chladu a žiaľu, a kým počas slávnosti pomaly mizla vo vode, vznikala v nádeji na jar a obnovu priestor pre niečo nové a svieže. Podľa umelkyne nám môže tento rituál pripomínať aj násilný prechod ku kresťanstvu pre miestnych ľudí a vymiznutie pohanských systémov viery. Wysocka používa ručne vyrábané malé keramické predmety, aby evokovala rôzne symboly spojené so zrodom a čistotou: talizmany a votívne tvary, hrnčeky a vázy. Môžu byť vnímané ako kontrapunky (opozícia k brutalite smrti vo vode) a pozostatky „rituálu Moreny“ s jeho silným rukodielnym štýlom a podobou s folklórnymi tradíciami. Sprievodné video sa viac vzťahuje k budovaniu komunity a liečivému aspektu ponorenia sa do vody, no slávne miestne kúpele sú zamenené za

intimitu kúpeľov doma. Zachytáva spolu sa kúpajúcu skupinu žien, ktoré sa navzájom čistia vodou a bahnom, umývajú si navzájom vlasy a používajú rôzne rituálne predmety, ktoré vidíme vo výstavnom priestore. Objavujú sa ako súčasné vodné božstvá, ktoré možno považovať za priateľov, milencov alebo rodinných príslušníkov, opúšťajúc na moment stres každodennej rutiny.

Lamentations, 2021

Installation, video, 11: 32 min

Alicja Wysocka (b. 1985, Rybnik, Poland, currently lives and works in Maastricht, The Netherlands) revisits past rituals related to our environment and explores the ways they shape certain communities while creating a sense of belonging. Drawing inspiration from Slavic folklore and pagan traditions, her practice often includes performative elements. In her most recent research, she explores rituals in which water has an important role.

The installation *Lamentations* evokes in an abstract way the figure of Morana (or Marzanna), a Slavic pagan goddess of rebirth and afterlife, whose straw effigy was set on fire and then drowned on the first day of Spring. She was seen as the figure of “winter”, coldness and grief, and while she slowly disappeared during these celebrations in the water, it made space for something new, for the hope of spring and renewal. According to the artist, this ritual could also remind us of the violent transition to Christianity for people in the region and the disappearance of pagan belief systems. Wysocka uses small hand-glazed ceramics to evoke various symbols around rebirth and cleansing: talismans and votive shapes, cups and vases. They could be seen both as counterpoints (opposition to the brutality of death by water) and remnants of the “Morana ritual” with their strong handcrafted style and resemblance to folk traditions. The accompanying video is more related to the community building and the healing aspect of submerging oneself in water, yet the famous bathhouses of the region are replaced with the intimacy of one's home. It captures a group of women taking baths together; they clean each other with water and mud, wash each other's hair and use various ritualistic objects which we see in the exhibition space. They appear as present-day water deities, who could be either seen as friends, lovers or family members, briefly leaving their stressful daily routines.

Koordinátorky výstavy / Exhibition co-ordinated by:

Petra Balíková, Ivana Krištofiková

Technici / Technicians:

Juraj Mydla, Michal Štrompach

Text:

Flóra Gadó

Preklad, korektúry / Translation, proofreading:

Judit Angel, Lucia Gavulová, Paul McCullough, Miroslava Kuracinová Valová

Grafický dizajn / Graphic design:

Bálint Jákob

© tranzit.sk, the artists and the authors

Vydavateľ / Publisher: tranzit.sk / Judit Angel, director

ISBN: 978-80-973930-6-9

Tlač / Printed by 2impress, Bratislava

ERSTE
Stiftung

fond
na podporu
umenia

POLSKÝ
INSTITÚT
BRATISLAVA

Nadácia ERSTE je hlavným partnerom iniciatívy tranzit.
ERSTE Foundation is main partner of tranzit.

Projekt bol podporený z verejných zdrojov poskytnutých Fondom na podporu umenia. Publikácia reprezentuje výlučne názor autorov a fond nezodpovedá za obsah publikácie. / Project has been supported by public funds provided by the Slovak Arts Council. This publication reflects the views of the authors; the Council does not take responsibility for the information contained therein.

Projekt je realizovaný s podporou Poľského inštitútu v Bratislave. / The project has been kindly supported by the Polish Institute in Bratislava.

Media partners:

ARTALK

Flash Art

|kapitál

GoOut

tranzit.sk